

tvrdila, naopak plyne z jejího tehdejšího přednesu, že tento byt pro povinného byl pořízen k 15. únoru 1925 a že jen tím, že povinný zavčas do něho se nenastěhoval, bytu tohoto pozbyl. Za tohoto stavu věci nepřichází byt v K., o němž ostatně povinný tvrdil, že mu byl jen nabídnut, ne však pořízen, a že by se do něho nebyl mohl nastěhovati pro zdravotní stav své manželky, vůbec v úvahu, a nelze tedy přičítati povinnému za vinu, že potřebné náhrady nemá. K zájmům příštího nájemníka (pachtýře), by místnosti povinným užívané co nejdříve byly uvolněny, nelze přihlížeti, neboť účelem zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. jest, chrániti dosavadního uživatele místností, by nebyl bez přístřeší, a nikoliv ujati se zájmů toho, kdož z dosavad užívaných místností ho chce vypuditi.

Čís. 5475.

K platnosti přistoupení k dluhu nevyhledává se písemné formy.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1925, Rv I 1409/25.)

Žalující firma domáhala se na žalovaném zaplacení, ježto se zaručil za dluh P-ové, dlužnice žalobkyně. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d uvedl v d ů v o d e c h: Správně uznal prvý soud, že se žalovaný zavázal dodatečně zaplatiti celý účet P-ové bez omezení časem a že, byť i nepoužil při tom slov, že se zavazuje jako rukojmí a plátce, přece skutečně se zavázal, za ni vedle ní její dluh platiti (§ 1344 a 1347 obč. z.) a že je povinen zažalovanou pohledávku žalující straně zaplatiti, a to jako spoludlužník. Jest přisvědčiti soudu stolice první, že právní jednání mezi žalující firmou (čl. 272 čís. 3 obch. z.) a P-ovou je na straně této obchodem. Ježto pak žalovaný zavázal se z tohoto právního jednání za její dluh, není dle tohoto právního jednání se zřetelem na ustanovení čl. 317 obch. zák. platnost smlouvy jeho se žalobkyní podmíněna písemným jejím sepsáním.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud neodsoudil, jak mylně za to má dovolání, žalovaného jako rukojmího a plátce, nýbrž, protože se zavázal dluh P-ové zaplatiti nikoli pod podmínkou, že hlavní dlužnice jej nezaplatí, jako spoludlužníka přistoupení k zažalovanému dluhu (§§ 1344 a 1347 obč. zák.). Nemá tudíž podkladu, vytýká-li žalovaný v dovolání jako nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), že byl odsouzen jako rukojmí a plátce a dovozuje-li nesprávnost odsuzujícího výroku z toho, že domnělé jeho zaručení se nestalo v písemné formě a jest tudíž neplatným (§ 1346, druhý odstavec obč. zák. v novém znění) a že zaplacení dluhu nebylo prý předem od hlavní dlužnice požadováno. Z téhož důvodu postrádá opodstatněnosti i výtka vadnosti řízení (§ 503 č. 2 c. ř. s.), neboť postrádané důkazy o rozmluvě ze dne 19. prosince 1923 vedeny byly o tom, že se žalovaný za zažalovaný dluh jako rukojmí a

plátce nezaručil. Toto stanovisko zaujal i odvolací soud a dotyčné důkazy tím odpadly. Názor odvolacího soudu o přistoupení žalovaného k dluhu P-ové a odsouzení jeho z tohoto důvodu dovoláním zůstává nedotčeno. K důvodům odvolacího soudu v tomto směru dlužno jen tolik podotknouti, že k platnosti přistoupení k dluhu (§§ 1344 a 1347 též § 1406, odstavec druhý obč. zák.) písemné formy se vůbec nevyžaduje, takže dovolávati se ustanovení čl. 317 obch. zák. ani zapotřebí není. Zbývá výtku žalovaného, že nárok žalobkyně jest předčasný, protože žalovaný prý nebyl o zaplacení dluhu upomenut (§ 1334 obč. zák.). Žalovaný však byl nejpozději upomenut žalobou, ale dluhu nezaplatil, takže ani s hlediska splatnosti dluhu nebylo závady proti odsouzení žalovaného.

Čís. 5476.

I když advokát přijal příkaz k vyjednání určité smlouvy a dal si pro případ uskutečnění smlouvy přislíbiti paušální odměnu, nejde o smlouvu sprostředkovatelskou, nýbrž plnomocenskou, pročež při nezdaru má advokát nárok na přiměřenou odměnu palmární.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1925, Rv I 1465/25.)

Žalobě advokáta o zaplacení odměny bylo vyhověno soudy v š e c h t ř í s t o l i c, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v podstatě v tom, že odvolací soud nenahlížel na smlouvu stran jako na sprostředkovatelskou smlouvu, nýbrž jako na příkaz. Dovolatel míní, že žalobcova činnost byla činností sprostředkovatelskou, která však nenáleží ku stavovské činnosti advokátově, že tedy nejde o palmar, nýbrž o provisi. Jest však uvážiti, že v odvolacím řízení přichází v úvahu již jenom projekt S., že žalobcova paušální odměna byla ujednána jenom pro případ, že se tento projekt uskuteční, a že práce, které měl žalobce pro dovolatele obstarati, byly svou povahou převážně právnícké. Okolnost, co dovolatele pohnulo, aby obstarání této záležitosti svěřil právě žalobci, a že při tom žalobcova osobnost, jako člena městského zastupitelství, měla pro dovolatele jistý význam, nemůže ničeho měniti na právní povaze smlouvy stran. Jelikož nejde o sprostředkovatelskou smlouvu, při které by ovšem sešlo na tom, zda bylo docíleno smluvního výsledku, nýbrž jde o příkaz, neuhasl dovolatelova v §u 1014 obč. zák. uvedená povinnost tím, že žalobcova činnost neměla výsledku, očekávaného dovolatelem. Dovolatel spatřuje nesprávné právní posouzení také v tom, že odvolací soud nepovažoval žalobci původně ohledně lázeňského projektu udělenou plnou moc za zaniklou, nýbrž uznal, že, když nebyla odvolána, měla platiti také pro následující vyjednávání. Leč odvolací soud uvedl, učiniv po této stránce příslušné zjištění z obsahu předložených listin, že žalobce jednal jako zmocněnec žalovaného, že mu svěřováno bylo další